

Discipleship-bevegelsen – en kortfattet historikk

Sent på kvelden 8. oktober 1970 møttes fire populære og respekterte karismatikerforkynnere på et hotellværelse på Galt Ocean Mile Hotel i Ft. Lauderdale, Florida. Her ble gjensidig forpliktende bånd knyttet.¹

Slik innledet den amerikanske Foursquare pastoren Seth David Moore sin studentoppgave ved det privateide karismatiske lærestedet Oral Roberts University i Tulsa, Oklahoma. Moore har siden den tid fullført en D.Min. avhandling ved Regent University i Virginia Beach, Virginia – også denne viet de fire bibellærerne og deres Shepherding/Discipleship bevegelse. Jeg trekker i denne artikkelen store vekslers på Moores innsikt, men konsulterer også noen av de samme kildene som han selv har benyttet seg av.

De fire bibellærerne var Don Wilson Basham (1926-89), Bernard [“Bob”] C. Mumford jr. (f. 1930), Peter Derek V. Prince (f. 1915)² og Charles Vernon Simpson (f. 1937). Bakgrunnen for møtet mellom de fire var at en kollega av dem, Eldon Purvis, hadde “falt i synd”. Purvis selv var ikke predikant, men børsmekler. Etter å ha blitt introdusert for karismatisk kristendom tidlig på 60-tallet, arrangerte han i 1965 en karismatisk undervisningskonferanse i Ft. Lauderdale med flere hundre deltakere, deriblant 70 lokale forkynnere. Konferansen var vellykket og dannet opptakten til regelmessige undervisningskonferanser rundt omkring i USA.

Mange karismatikertroende var uerfarne kristne med lite bibelkunnskap. Purvis sitt foretagende fikk navnet The Holy Spirit Teaching Mission. I 1969 etablerte man endog et gratis kristent tidsskrift, *New Wine Magazine*. Basham og Prince var fra begynnelsen av med i redaksjonsstyret, og også Mumford og Simpson ble raskt sentrale i kretsen rundt Purvis.

---

¹ Seth David Moore, “The Shepherding Movement in Historical Perspective.” M.A. thesis, Oral Roberts University, 1996 s. 1. Min oversettelse.

² Prince benytter dog kun mellomnavnet som fornavn: altså Derek Prince.

I forbindelse med Purvis sitt “fall,”³ samt at Holy Spirit Teaching Mission hadde opparbeidet seg en gjeld på om lag \$ 36.000, ble Basham, Mumford, Prince og Simpson bedt om å hjelpe virksomheten ut av den økonomiske krisen. Dette var foranledningen for samlingen på Galt Ocean Mile Hotel i Ft. Lauderdale.⁴

De fire bibellærerne kjente noe til hverandre før de hver for seg hadde blitt kontaktet av Purvis i 1969/70. På hotellrommet fikk de nå følelsen av at Guds Ånd, ikke bare hadde brakt dem sammen for å be for Purvis, men for gjensidig å underordne seg hverandre. “Derpå fulgte et af de mest bevægende øjeblikke i mit liv,” skrev Basham to år senere, “hvor hver af os efter tur lagde sig selv og sin tjeneste ind under de tre andres autoritet og forpligtede sig til at støtte, opmuntre, korrigere og bede for de andre, som mænd med en fælles tjeneste.”⁵

Basham, Mumford, Prince og Simpson begynte nå mer og mer å undervise sammen på ulike karismatiske konferanser. Simpson flyttet endog i desember 1971 til Hollywood, Florida for på den måten å komme nærmere de andre tre rent geografisk. I den forbindelse sa han opp stillingen som pastor i den karismatiske Bayview Heights Baptist Church i Mobile, Alabama – en stilling han hadde hatt i 14

---

³ “New Wine Ceases Publication.” *Ministries Today*, nov.-des. 1986 s. 24. Den amerikanske religionshistorikeren J. Gordon Melton hevder i tillegg at Purvis var influert av den såkalte “Latter Rain” bevegelsen og dennes betoning av “Manifest Sons of God” læren. Jeg har imidlertid aldri sett denne påstanden dokumentert. Melton hevder videre at Purvis i ettertid av bruddet med Basham, Mumford, Prince og Simpson grunnla bevegelsen New Beginnings. Her integreres karismatikk med “British-Israelism” læren. (J. Gordon Melton, *Encyclopedia of American Religions* [Detroit, Michigan: Gale Research Inc., 3rd ed., 1989] s. 552-553. For ytterligere informasjon om “British Israelism” læren, se Geir Lie, “Norske dommedagsprofeter – en presentasjon av tre hovedaktører.” *Humanist* Nr. 2/3 1999 s. 58-76. For ytterligere informasjon om “Latter Rain” bevegelsen og “Manifest Sons of God” læren, se Geir Lie, “Moderne ‘apostler’ og deres forankring i kanadisk ‘Latter Rain’ bevegelse.” Artikkelen vil publiseres i *Humanist*. Nr. 1 2002.

⁴ Don Basham, “Birth of a Mission.” *New Wine*, april 1970 s. 12-16; Don Basham, “How It All Began.” *New Wine*, juni 1984 s. 10-15.

⁵ Don Basham, *Deliver us from evil* (Old Tappan, New Jersey: Fleming H. Revell Company, 1972) s. 211. Bashams bok, med fokus på utfrielse fra onde åndsmakter, hadde en viss innflytelse i karismatiske miljøer i Skandinavia på 70-tallet gjennom den danske oversettelsen *Fri os fra det onde* (Valby: Kirkeklokkens Forlag, 1975). Sitatet er for øvrig hentet fra den danske oversettelsen s. 184.

år. Et halvt års tid i forveien hadde Mumford overtalt flere unge menn til å flytte til Ft. Lauderdale for å være hans personlige “disipler.” Flere av disse ble senere sentrale i den gryende Shepherding- eller Discipleshipbevegelsen som Basham, Mumford, Prince og Simpson ble ledere for. Også Simpson dannet en gruppe rundt seg etter å ha flyttet til Florida. Alle fire inntok for øvrig en mer markant lederrolle i Holy Spirit Teaching Mission, som endret navn til Christian Growth Ministries i 1972. Før året var omme hadde man dessuten et abonnementopplag på over 60.000 for *New Wine Magazine*.

Allerede i juli 1973 brøt Simpson opp enda en gang og flyttet nå til Gautier, Mississippi, blant annet fordi han ønsket mer geografisk nærhet til den nystartede menigheten Gulf Coast Fellowship i Mobile, Alabama. Menigheten bestod for øvrig av flere tidligere pastorer som hadde inntatt et disippelforhold til Simpson. Simpson tok nå pastoransvaret i menigheten.

Dermed hadde den gryende bevegelsen to sentra – ett i Ft. Lauderdale og ett i Mobile. Både Basham, Mumford, Prince og Simpson hadde på dette tidspunkt pastorer under seg som så hen til dem som *deres* hyrde eller “shepherd”. Moore hevder like fullt at man ikke hadde noen reell bevegelse før 1974. Den direkte foranledningen til det som ble oppfattet som Shepherdingbevegelsen, var nemlig to mannskonferanser i henholdsvis Leesburg, Florida (1973) og Montreat, North Carolina (1974). Under konferansen i Montreat bad for øvrig den kanadiske forkynneren William John Ernest [“Ern”] Baxter (1914-93) om å få del i det tette relasjonsfellesskapet de fire øvrige innbyrdes hadde med hverandre. Kristenledere fra hele USA deltok på konferansen, og S.D. Moore tidfester altså Shepherdingbevegelsens begynnelse til det som der skjedde.

Motstanden mot bevegelsens disippelskapsbetoning lot imidlertid ikke vente på seg. Ikke minst var det mange som reagerte på “Bob” Mumfords forkynnelse under en konferanse i Atlanta, Georgia i 1975, hvor han hevdet at “disipler” skulle gi tiende, ikke til noen menighet, men til ens personlige “shepherd”. Konferansen i Atlanta var historisk, skriver Moore, fordi “flesteparten av de seksti mennene som var tilstede på kveldsamlingene bekjentgjorde militærliknende liv-eller-død overgivelser til lederne.”⁶

Så å si fra begynnelsen av reflekterte tidsskriftet *New Wine Magazine* den gryende bevegelsens forståelse av at den enkelttroende var kalt til å underordne seg spesifikke ledere som på en særskilt måte representerte Guds delegerte myndighet. Veien fram til egen forkynnertjeneste var via et disippelforhold til en annen pastor. Det å være en pastors disippel kunne blant annet innebære å “tjene” ham

---

⁶ S. David Moore, *ibid.* s. 49. Min oversettelse.

med økonomisk understøttelse og/eller praktiske gjøremål. Ron og Vicky Burns, som var del av bevegelsen fra begynnelsen av fram til 1988, skriver:

Vi opplevde det ikke riktig at lederne skulle klippe sin egen plen eller ta ansvar for sin egen bil når en mer effektiv bruk av tiden ville være å forkynne Guds Ord. Også konene deres var i tjeneste, idet de tilbrakte mye av dagen i bønn, samt hadde bibelundervisning for andre kvinner. I tillegg var de ofte opptatt med matlaging eller husvask for noen som var syke. Vi opplevde at de ikke skulle behøve å sette av tid til verken kles- eller husvask. Derfor tok menighetsmedlemmene seg av mer trivielle oppgaver for lederne.⁷

De amerikanske Shepherding/Discipleship-lærerne befant seg, naturlig nok, ikke i noe ideologisk vakuum og trakk veksler på flere premissleverandører. En av disse var kineseren Watchman Nee, hvis bok *Spiritual Authority* iallfall influerte Mumford. Også argentineren Juan Carlos Ortiz ble oppskattet. Basham, Mumford og Prince hørte ham på høsten 1973 og inviterte ham deretter til Ft. Lauderdale. Som en digresjon kan det gjerne nevnes at flere av argentinerens bøker ble oversatt til norsk og utgitt på Ansgar Forlag midt på 70-tallet. Vi tar med et lite sitat fra en av oversettelsene som eksempel på hans radikalitet:

Når vi får besøk i menigheten vår, behøver vi ikke å be og trygle noen om overnatting til gjestene. Isteden sier vi ganske enkelt til en eller annen: 'Du broder, du tar med deg disse vennene hjem til ditt hus og sørger for dem.' Vi spør ikke, vi gir en ordre. Fordi huset allerede tilhører Herren. Og folk takker Herren fordi de får lov til å bo i Hans hus. Det er en uvanlig måte å gå frem på. Men vi forstår at det er riktig når vi tenker på at vi i grunnen bare er treller i Guds rike.⁸

Jeg har allerede så vidt berørt det faktum at underordningsteologien møtte motstand i mange karismatiske leire. En av de første til å ta affære var grunnlegger av den karismatiske Tv-stasjonen Christian Broadcasting Network, Marion Gordon ["Pat"] Robertson, etter en samtale med en tidligere ansatt som hevdet at "alt fra de mest intime detaljer i ens liv til mer vesentlige beslutninger som bil- eller huskjøp måtte diskuteres med ens personlige "shepherd"."⁹ Robertson gikk hardt ut mot den gryende bevegelsen og dens læreaksentueringer på sitt eget "700 Club television show". Robertson fikk snart en alliert i den kvinnelige helbredelses-evangelisten Kathryn Kuhlman, da hun på høsten 1975 hevdet at bevegelsens forkynnelse av disippelskap og underordning var iferd med fullstendig å ødeleg-

---

⁷ Ron og Vicky Burns, *Damaged disciples. Casualties of Authoritarian Churches and the Shepherding Movement* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan Publishing House, 1992) s. 51. Min oversettelse.

⁸ Juan Carlos Ortiz, *Følg meg* (Oslo: Ansgar Forlag, 1977) s. 38.

⁹ S. David Moore, *ibid.* s. 50. Min oversettelse.

ge den karismatiske fornyelsesbevegelsen. I forbindelse med en predikantkonferanse i Israel i oktober samme år hvor både Kuhlman og Mumford stod opplistet som talere, lyktes Kuhlman på forhånd i å presse Mumford ut, idet sistnevnte var “vranglærer [...] og jeg kommer ikke til å stille opp på noe program sammen med ham.”¹⁰ Andre kritikere var overbeviste om at de fem “formelig regjerte over dem som var under dem, og at de hadde bygd opp en pyramidal struktur hvor alle var under noen, som var under noen, som, når alt kom til alt, var under de [fem] mennene i Ft. Lauderdale – som igjen utgjorde et slags karismatisk pavedømme.”¹¹ Kritikken gikk blant annet på at “hyrdene” forlangte at “fårene” måtte be om deres tillatelse før de etablerte relasjoner til det motsatte kjønn, skiftet jobb eller endret livssituasjon forøvrig. Ordet “covering” gikk stadig igjen i den dobbelte betydning som henholdsvis “autoritetsperson” og “beskyttelse”. På samme måte som troende kvinner i nytestamentlig tid benyttet et fysisk hodedekke under kollektiv bønn som et tegn på at de var undergitt Guds autoritet, mente man at både menn, kvinner og barn i dag, ved å undergi seg Guds autoritet eller “covering”, samtidig fikk del i Guds beskyttelse. Mens barnas “covering” var foreldrene og hustruens var hennes egen mann,¹² var mannen kalt til å underordne seg en lokal “shepherd”. Om mannen underordnet seg Kristus, ja, endog “den autoritet [det vil si en menneskelig autoritetsperson som hevder å ha fått overdratt delegert

---

¹⁰ S. David Moore, *ibid.* s. 62. Min oversettelse.

¹¹ Stephen Strang, “The Discipleship Controversy Three Years Later.” *Charisma*, sept. 1978 s. 14. (Min oversettelse.) Så å si identisk sitat (på engelsk) tilskrives Jamie Buckingham, “The End of the Discipleship Era.” *Ministries Today*, jan.-feb. 1990 s. 46.

¹² Den amerikanske tros- og karismatikerforkynneren Bob Buess tar i boken *The Pendulum Swings* (Indianola, Iowa: Inspirational Marketing, Inc., 1974) s. 30-32 et oppgjør med en vrangforestilling i enkelte karismatiske miljøer om at en gift kvinne er forpliktet til å underordne seg sin mann også om han krever at hun utfører moralsk sett illegitime handlinger. (I rettferdighetens navn bør det dog påpekes at denne vrangforestillingen må ha vært ganske så atypisk om ikke fullstendig ikke-eksisterende i kretsen rundt de fem amerikanske bibellærerne.) I en annen bok, eksklusivt viet moderne disippelskapsbetoning, hevder Buess at dette i praksis ofte fører til at en “shepherd” så å si blir mellommann mellom den enkelttroende og Kristus. (Bob Buess, *Discipleship pro and con* [Van, Texas: Eget Forlag, 1975] s. 11.

myndighet fra Kristus] Han har befalt meg å underordne meg, da har englene autorisasjon og plikt til å beskytte meg,” skriver Simpson.¹³

Ft. Lauderdale hadde hele tiden vært oppfattet som bevegelsens senter, siden Basham, Mumford, Prince – og siden Baxter – var bosatte der. Rundt 1975 begynte flere av husfelleskapene å formaliseres som lokale menigheter. Like fullt var bevegelsens tyngdepunkt iferd med å flyttes til området rundt Mobile, Alabama, idet lokale “shepherds” med sine “disipler” kom flyttende fra hele USA. I 1981 hadde Gulf Coast Fellowship 1200 medlemmer. Både Basham, Baxter og Mumford flyttet etter Simpson, om enn både Baxter og Mumford først hadde et kortvarig California-opphold bak seg etter at de brøt opp fra Ft. Lauderdale.

Baxter og Mumfords kortvarige California-opphold var for øvrig foranlediget av ønsket om geografisk nærhet til en rekke pastorer som så hen til dem som deres personlige “shepherd”. Etter hvert som de fem bibellærernes popularitet tiltok og stadig flere pastorer søkte å komme inn under deres tilsyn, ble det umulig å gi personlig rettleiding til hver enkelt. Bob Mumford, eksempelvis, valgte derfor tre menn – Dick Key, Robert Grant og Paul Petrie til å utøve tilsyn over elleve andre ledere. Som Moore skriver: “Innenfor Shepherdingbevegelsens ledelsesstruktur var det slik at pastorer som direkte underordnet seg de fem, igjen var pastorer for andre som deretter var pastor for andre igjen.”¹⁴ Mumford og Simpson synes å ha lyktes best i å rekruttere personlige tilhengere, og det er vanskelig å si hvorvidt dette var på grunn eller på tross av en mer dirigerende lederskapsstil enn de tre øvrige var fortrolige med. I løpet av perioden 1976-79, skriver Moore, etablerte Shepherdingbevegelsen menigheter rundt omkring i hele USA, og i 1982 skal man ha hatt om lag 50.000 troende som identifiserte seg som innenfor:

Av og til ble en menighet til som respons på en invitasjon fra en gruppe troende som ønsket å tilslutte seg bevegelsen. En “shepherd” ville deretter bli sendt til dem for å være pastor. Ofte ville en hel gruppe sammen med deres “shepherd” bryte opp og flytte til en ny by for å starte en ny menighet.¹⁵

1980-årene skulle like fullt bli vanskelige år. Mumford, Prince, Basham, Baxter og Simpson hadde allerede i 1976 og 1978 seriøst vurdert å skille lag. Saken ble ikke bedre av at Prince innledningsvis fikk et klart nei fra de øvrige da han i 1978 bad om klarering vedrørende det å gifte seg med Ruth Baker etter at hans første

---

¹³ Charles V. Simpson, “Covering of the Lord.” *New Wine*, okt. 1972 s. 25. Min oversettelse.

¹⁴ S. David Moore, *ibid.* s. 78. Min oversettelse.

¹⁵ S. David Moore, *ibid.* s. 81-82. Min oversettelse.

kone, danskfødte Lydia Christensen, døde tre år tidligere.¹⁶ I 1980 brøt for øvrig flere pastorer med Mumford, tilsvarende flere av Baxters menn hadde gjort med *ham* under hans kortvarige California-opphold. Rykter om at ledere lengre ned i pyramidehierkiet misbrukte sin autoritet overfor mennesker som så hen til *dem* som “shepherds”, førte dessuten til at ytterligere ledere og lokalmenigheter brøt forbindelsen med bevegelsen. I 1984 formaliserte endog Prince sitt eget brudd. Samme år flyttet Baxter til San Diego, California mens Mumford brøt opp året derpå. Det ble snart for vanskelig å holde bevegelsen sammen, og ved et møte i Chicago i april 1986 besluttet Baxter, Simpson, Basham og Mumford å avvikle. Siste nummer av tidsskriftet *New Wine Magazine* utkom i desember samme år.

Tre år senere bad Mumford offentlig om tilgivelse for at han selv og hans nærmeste medarbeidere hadde invadert privatsfæren til utallige troende.¹⁷ Den eneste av de tre gjenlevende bibellærerne som fremdeles bifaller Shepherdingbevegelsens anliggende, er Simpson. I mars 1987 etablerte han The Fellowship of Covenant Ministers and Churches (FCM), et forbund av forkynnere og lokalmenigheter som så/ser hen til ham selv som “shepherd”. Også Simpson har like fullt tatt noe selvkritikk vedrørende illegitim autoritetsutøvelse over enkelttroende. Han utgir i dag tidsskriftet *Christian Conquest*.

Bevegelsens influering av skandinavisk karismatikk

Flere av bevegelsens bibellærere, først og fremst Mumford og Baxter, hadde en periode utstrakt kontakt med britiske Restorationist-ledere, men benekter like fullt at Restorationist-bevegelsen sprang ut av Shepherdingbevegelsen. “Det vil være riktigere å si at bevegelsene var parallelle og at vår undervisning hadde en viss innflytelse,” skriver Simpson ved en anledning.¹⁸ I Norge gjorde denne visse innflytelse at flere av lederne innen Kristent Fellesskap-menighetene fortsatte å abonnere på *New Wine Magazine* (som de for øvrig hadde gjort både før kontakten med britisk Restorationistbevegelse var initiert og Kristent Fellesskap-menighetene var etablert) og senere på *Christian Conquest*. Flere av Mumfords bøker ble for øvrig oversatt til skandinaviske språk.

I Skandinavia var det dessuten først og fremst som enkeltforkynnere de amerikanske bibellærerne gjorde seg bemerket. Princes første kone, Lydia Christen-

---

¹⁶ Linda Howard, “A New Beginning.” *Charisma*, april 1984 s. 39.

¹⁷ “Mumford Explains Why.” *Ministries Today*, jan.-feb. 1990 s. 53-58.

¹⁸ Charles V. Simpson, brev til forfatteren, datert 07.05.1997. Min oversettelse.

sen,¹⁹ var dansk, som allerede påpekt, og Prince har som forkynner besøkt Skandinavia ved en rekke anledninger. I tillegg til hans Israelsengasjement har han først og fremst gjort seg bemerket for forkynnelsen av at mange kristne trenger utfrielse fra demoniske åndsmakter. I Sverige var det kanskje først og fremst Sten Nilsson, som senere ble Ulf Ekmans svigerfar, som ble fascinert over Princes demonologi.²⁰ Fra 4. til 6. juni 1973 inviterte Nilsson til et ministeve i Stockholm (med om lag 20 deltakere) hvor han underviste om dette temaet – med utgangspunkt i datteren Maj-Kristin og venninnen Barbro Daelanders svenske oversettelse av Princes lære om demoner og hvordan disse kan få et feste i troende og derfor må drives ut gjennom autoritativ bønn.

En av deltakerne på stevnet var Lars Henriksson. Året i forveien hadde han sammen med kona Ann Cathrin gått på bibelskole i Sarons Dal. Sammen med fire andre flyttet de etter skoleårets avslutning til Skatsborg, 5 mil sør for Ålborg i Danmark, for å bo i kollektiv. (Her ble de boende i om lag 3 år.) Under stevnet i Stockholm i 1973 bad Henriksson om tillatelse til å utgi Princes demonologi-hefte også til norsk, og fikk innvilget forespørselen.²¹

Omtrent samtidig fikk kretsen rundt Henriksson personlig kontakt med Prince selv, noe som førte til at de begynte å oversette amerikanske undervisningskassetter av ham og likesinnede til norsk og svensk. Noen av oversettelsene ble også gjort fra engelskspråklige hefter. De første oversettelsene ble gjort i A-4 format, senere kom de i et hendigere bokformat. Det lille kollektivet i Danmark, som for øvrig kalte seg Gi det videre, var de første som gikk i gang med produksjon av Princes materiale på et ikke-engelsk språk. Samlet har det blitt utgitt om lag 20 bøker/hefter på både svensk og norsk. (I Danmark benyttet man de norske oversettelsene). I Norge ble oversettelsene sendt ut fra Uvdal, av en tidligere Sarons Dal-elev som hadde gått sammen med ekteparet Henriksson i Kvinesdal. Som en kuriositet kan det også nevnes at flere bøker ble oversatt til både ungarsk og rumensk i perioden 1976-78, og Henriksson tipper at man samlet har trykket hundretusener av disse på norsk, svensk, rumensk og ungarsk.

---

¹⁹ Lydias historie er gjenfortalt av Derek Prince, *Appointment in Jerusalem* (Eastbourne, England: Kingsway Publications Ltd., Reprint, 1980).

²⁰ Nilsson hørte Prince anbefalt første gang av amerikaneren Russ Bixler i 1960. Det skulle imidlertid gå 12 år før Nilsson fikk høre Prince bibelundervisning personlig. (Sten Nilsson, brev til forfatteren, datert 03.01.1995.)

²¹ Princes undervisning om demonologi var fascinerende lesning i karismatiske kretser, både i Oasesammenheng, Metodistkirken i Skien og Guds Lam Kirke i Oslo for å nevne noen.

Ett hefte som imidlertid aldri ble utgitt, var Princes undervisning om disippelskap. I ettertid har Prince personlig beklaget innholdet i dette. Gi det videre ble i så måte aldri noen eksponent for Shepheringbevegelsen og dens disippelskapsundervisning.²² Noe annerledes stiller det seg gjerne med både Kristent Fellesskap-menighetene og Guds Lam Kirke i Oslo (jfr. note 21).²³ Det bør dog sies at disse sammenhengers disippelskapsforkynnelse i liten om i det hele tatt noen grad er influert av verken Prince eller de fire øvrige amerikanske forkynnerne. Flere av Kristent Fellesskap-lederne er imidlertid forholdsvis kjent med amerikanernes disippelskaps- og underordningsteologi og føler behov for å reservere seg fra deler av denne. En vesentlig kontrast er at Kristent Fellesskap-lederne i Norge, tilsvarende Restorationist-lederne i England, tar avstand fra en pyramidal struktur med én mann på toppen. I stedet favoriserer man en ledelsesstruktur hvor flere ledere står sammen, og hvor både ledere og “fotfolk” lar *flere* mennesker få innsyn i eget liv. Man gir og mottar korreksjon fra flere kanter. Man etterstreber for øvrig vennskapsrelasjoner, noe man håper skal bevirke en gjensidig influering, ikke “fra toppen og ned”, men likeså gjerne “nedenfra og opp” – om den ene part skulle ha en lederposisjon i menigheten og den andre ikke.

En vel så vesentlig kontrast mellom amerikansk Shepheringbevegelse og norsk Kristent Fellesskap-bevegelse er at sistnevnte i utgangspunktet forventer at folk flest har styring på sitt eget liv. Kun i den grad menighetens medlemmer frivillig tar kontakt fordi man ønsker råd før man tar beslutninger som berører privatsfæren, hevder man at råd blir gitt. Det de to bevegelsene like fullt har til felles, er et sterkere oppgjør med en individualisert kristendomsform hvor den enkelttroende i positiv mening ansvarliggjøres av fellesskapet for de valg og beslutninger man måtte fatte om disse oppfattes som på kollisjonskurs med det man opplever som rett og godt.

---

²² Lars Henriksson, telefonintervju datert 05.09.2001.

²³ Mange har brutt med Oslomenigheten opp gjennom årene, delvis for å beskytte seg mot en illegitim invasjon av privatsfæren fra lederhold. Menigheten bør være interessant i forskningsøyemed, men faller i nærværende sammenheng utenfor artikkelforfatterens interesse.